

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עד.

עין משפט נר מצוה

ג א מיי פ"ה מהלכות
מאכלות אסורות הל' ו:
ב [ש"ע י"ד סימן יד סעיף
ו בהג"ח]:
גא ג ד מיי שם הל' יג
יד סמן לאזין קלו
טו"ש"ע י"ד סי' יג סעיף
ג:

רבינו גרשום

אכלו לזה אינו לוקה.
כלומר לאבר המדולדל
בבהמה: כי אמר במיתה
דעושה ניפול. כלומר
אלולוקה משום אבר מן
הזי: מנבלתם נפקא.
כלומר לאחר מיתה
משמאיך הרצעים אבל
בחיים אין משמאיך: מיתה
עושה ניפול. כלומר דאבר
המדולדל בבהמה ומתה
האכול משום אבר מן
הזי: א"ל אם אינו ענין
לשרצים דלאו בני שחיטה
נינהו. דלא איצטרך
למכתב במותם דאין להן
שחיטה אלא מיתה בלבד:
גנהו ענין לבהמה. ודריש
הכי מיתה עושה ניפול
ואין שחיטה עושה ניפול:
אבל באבר דעובר מת
אין כוללתו המיתה וחייב
האכול משום אבר מן
הזי: כלומר דאין כוללתו
שחיטה עמה ומשמאי
משום נבלה: יש במינו
שחיטה אגב אמו. כלומר
שחוטין אמו והוא מותר
אבל הוא אינו בכלל
שחיטה: ותנא דידן מינא
דאימיה לא פריך. (ותנא
דידן מינא דאימיה רוב) (ג)
לפי שאין במינו שחיטה
אבל בהוא עצמו אין
במינו שחיטה: ולהאי תנא
דפריך טרפה דשחיטה
מטהרתה [מני"ל]. כלומר
ולהאי תנא דפריך איצ"ג
דיש במינו שחיטה
שחיטה מטהרתה ועשוי
תאמר בטרפה שיש במינה
שחיטה (שהיא) [ולפ"כ]
דאמרינן כדאמרינן בבתני
בין שמה איצ"ג
דיש במינה שחיטה אין
שחיטה מטהרתה טרפה
דשחיטה מטהרתה מנא
ליה: או דלמא אפי' לרבנן
ארבעה סימנין. כלומר
אפי' לרבנן דאמרי לא
בעי שחיטה (אבל) ואי
שחיט סימנין דאימיה רואי
לא בעי שחיטה אבל
אי שחיט סימנין [דידיה]
מוחר בשחיטתו: א"ל רבא
כלומר רואי כן הוא אי
גולד טרפה מן הבטן מצינו
לה שעת הכושר קודם
לכן בעינן הוה דאי בעי
שוחטו בבטן אמו אלא תני
שנוצרה טרפה מן הבטן
בבעל חמש רגלים דהתם
אפי' שוחטו במעי אמו אין
לו שעת הכושר שמשעה
שנוצר היה בעל מוס בבעל
חמש רגלים יותר מן
דמי ואם נטלה דין וחילל
שלה (טרפה) [נבלת]:

אין בהם אלא מצות פרוש בלבד. וקרא דברייתא אינו אלא
אסמכתא צעלמא וא"ת וכיון דמדאורייתא שרי צאכילה
אמאי נקט צברייתא דלעיל (דף עג.) לא אס טיהרה שחיטת טרפה
אזתה ואת האבר המדולדל זה מה שיך שם להזכיר אבר מדולדל
דשרי אף צאכילה וי"ל דה"ק אבר
המדולדל זה גזרו ציה רבנן איסור
אכילה ולא גזרו שלא תהא שחיטה
מטהרתו כמו עובר דצר שאינו גופה:
תרי במותם בתיבי. וא"ת הא
אכתי כריכי לכדדרשינן צהעור
והרוטצו (לקמן דף קכח): יכול צשר
הפורש מן השרצים יהא טמא תלמוד
לומר צמותס מה מיתה שאינה עושה
חליפין כו' וי"ל דענין מותס והיהא
דרשה מחד צמותס נפקא אי נמי
דרשה דהתס מנבלתם נפקא מה נבלה
שאין עושה חליפין ונקט צמותס לפי
שהיא דרשה פשוטה:

מחלוקת באבר דעובר חי. וצנן
ח' דאילו צן ט' כשאר
צהמה הוא לר"מ וטעון שחיטה:
ולר"א תנא דקפריך טרפה
דשחיטה מטהרתה מנא א"ן.
קצת תימה דכולא חדא צרייתא היא
צת"כ וידע רישא ולא ידע סופתא:
נפקא ליה מדרב יהודה כו'.
וא"ת דתניא צס"פ רבי
אליעזר דמילה (שנת דף קלו.) לאללה
להציא צן ח' שאין שחיטתו מטהרתו
ורבי יוסי ור"א צרבי צמעון אומרים
שחיטתו מטהרתו והשתא כוליה לא
מתוקס כתנא דמתני' דאפילו ת"ק
דהתם צמעע דאי לאו לאללה היא
דשחיטה מטהרתו ולתנא דמתני' צן ח'
כיון דאין צמינו שחיטה ידעינן ליה
מצהמה טמאה דאין שחיטה מטהרתה
אלז כתנא דצרייתא דהכא מיתוקמנא
ספיר ת"ק דהתם לכיון דיש צמינו
שחיטה אגב אמו מיקרי ספיר יש
צמינו שחיטה ולא מלי למילף מצהמה
טמאה ולהכי צריך התם לאללה למימר
דאין שחיטה מטהרתו ומינה סוגיא
דהתם לא תמיא כתנא קמא דצרייתא
דהכא דרצא מפרש התם טעמא דרבי
יוסי ורבי אליעזר דצברי (ט) צטרפה
אע"ג דמתה היא דשחיטה מטהרתה
הכא נמי לא שגא ורבנן לא דמי
לטרפה אפילו מן הצטן דיש צמינו
שחיטה הכא אין צמינו שחיטה ושגא
תנא דמתנימין משום קרא דלאכלה
חשיב צן ח' אין צמינו שחיטה אי נמי
קרא דלאכלה דדריש ת"ק התם הוי
אסמכתא צעלמא דהא לאציי דמוקי
התם פלוגתייהו דפליגי מר סבר חי
הוא ומר סבר מת הוא צריך לומר
לאסמכתא היא לכיון דחשיב ליה
כמת צלאו קרא אין שחיטתו מטהרתו:
חלצו

ר"ש
או מת או בין תשעה מת קורעו ומוציא את דמו *מצא בין תשעה חי (ט) טעון שחיטה
וחייב באותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים אומרים ישחיטת אמו מטהרתו
ר"ש

אין בהן אלא מצות פרוש בלבד ויתב רב
יוסף קמיה דרב הונא ויתב וקאמר אמר רב
יהודה אמר רב אכלו לזה לוקה אמר ליה
ההוא מרבנן לא תציתו ליה הכי אמר רב
יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב
אכלו לזה אינו לוקה אמר ליה רב הונא אנן
אמאן נסמוך אהדרינהו רב יוסף לאפיה
אמר ליה מאי קושיא *כי אמרי אנא במיתה
דעושה ניפול כי אמר איהו בשחיטה דאינה
עושה ניפול **אמר רבא** מנא הא מלתא
דאמור רבנן (ט) מיתה עושה ניפול שחיטה
אינה עושה ניפול דכתיב וכל אשר יפול
עליו מהם במותם יטמא למעוטי מאי אילימא
למעוטי בחייהם מנבלתם נפקא אלא ש"מ
מיתה עושה ניפול ואין שחיטה עושה ניפול
אמר ליה רב אדא בר אהבה לרבא והא
קרא בשרצים כתיב אמר ליה אם אינו ענין
לשרצים דלאו בני שחיטה נינהו תנהו ענין
לבהמה ואכתי מבעי ליה (ט) כעין מיתה לחין
מטמאים יבשים אין מטמאים תרי במותם
כתיבי אמר רב חסדא מחלוקת באבר דעובר
חי אבל באבר דעובר מת דברי הכל
שחיטה עושה ניפול א ורבה אמר במחלוקת
בזה כך מחלוקת בזה: בן שמנה חי (וכו'):
והתניא בן שמנה חי יוכיח שאף על פי
שיש במינו שחיטה אין שחיטתו מטהרתו
אמר רב כהנא יש במינו שחיטה אגב אמו
ותנא דידן מינא דאימיה לא פריך ולהאי
תנא דפריך טרפה דשחיטה מטהרתה מנא
ליה נפקא ליה מדרב יהודה אמר רב (ט) דאמר
רב יהודה א"ר ואמרי לה במתניתא תנא אמר
קרא (וכי ימות מן הבהמה מקצת בהמה
מטמאה ומקצת בהמה אינה מטמאה ואיזו
זו זו טרפה ששחטה בעי רב הושעיא
הושיט את ידו למעי בהמה ושחט בן ט' חי
מהו תבעי לר"מ ותבעי לרבנן תבעי לר"מ
עד כאן לא קאמר רבי מאיר בן פקועה טעון
שחיטה ה"מ היכא דיצא לאויר העולם אבל
במעי אמו לא שריא ליה שחיטה או דילמא
אפילו לרבנן (ט) ד' סימנין אכשר ביה רחמנא
אמר רב חנניא ת"ש הרי שגולדה טרפה
מן הבטן ואי איתא משכחת לה דהיתה לה
שעת הכושר דאי בעי עייל ידיה ושחטה
אמר ליה רבא תני שנוצרה טרפה מן הבטן
ומשכחת לה בבעלת ה' רגלים: **מתני'**
השוחט את הבהמה ומצא בה בן שמנה חי
או מת או בין תשעה מת קורעו ומוציא את דמו
וחייב באותו ואת בנו דברי ר"מ וחכמים אומרים ישחיטת אמו מטהרתו

אין צהס. איסור לאו של אבר מן החי: אלא מוס פרוש. צעלמא מדרבנן
וקרא אסמכתא צעלמא. אלמא אין שחיטה עושה ניפול: אכלו לזה.
האבר המדולדל: אינו לוקה. דמנא פרוש צעלמא הוא: אהדרינהו.
צכעס: כי אמרי אגא. ללוקה משום אבר מן החי צעלמא נבלה
ניפול ואשמיעך רב (ט) דלא משום נבלה
מתרינן ציה אלף משום אבר מן החי:
וכל אשר. צשרצים כתיב: מנבלתם
נפקא. וכי יפול מנבלתם: אלף. הכי
קאמר כל אשר יפול מהם צמותס על
ימי מיתה הויא נפילה מהם איצריס
המדולדלים צהס: צשרצים כתיב.
דלא שייכא צהו שחיטה והיכי ממעטת
שחיטה מהאי קרא: אס אינו ענין
כו'. דעל כרחק צמותס מיעוטא הוא
דלגופיה לא איצטרך דהא צמתס
משמעני דנבלתם כתיב ונכתוב וכי
יפול למימרא דעושים ניפול ולא צעי
צמותס אלף עני כרחק למעוטי
שחיטה: דלאו עני שחיטה נינהו.
ולא איצטרך צמותס דהא אפילו
שחיטתם מיתה היא: **ענין מיהא.**
כעין שעת מיתה שהיו לחיס למעוטי
שרץ שיצט: **דעובר חי.** דיש צמינו
שחיטה מהניא שחיטה אף לאצרי הויאל
לטהרו: והסניא. צתורת כהניס (ט) גצי
וכי ימות מן הבהמה כו': צן ח' יוכיח
אע"פ שיש צמינו שחיטה אין שחיטה
מטהרתו. אס גולד ושחטו אלז אגב
אמו ויתר צשחיטת אמו דצרי הכל אף
טרפה אע"פ שיש צמינה שחיטה לא
טטהרנה שחיטתה ומתני' קמני צן ח'
אין צמינו שחיטה: **אמר רב כהנא.**
האי דקמני תנא דצרייתא יש צמינו
שחיטה אגב אמו קאמר שניתר
צשחיטת אמו: מינא דאימיה לא פריך.
לא חשיבא ליה פירכא דהואיל ואין
צצני ח' שחיטה אין צמינו שחיטה
קרינא ציה: **ולר"א** תנא. דצרייתא
דפריך מינא דאימיה וסבר יש צמינו
שחיטה קרינא ציה: **טרפה דשחיטה**
מטהרתה מנא ליה. תיפוק ליה מצהמה
טמאה דאין שחיטה מטהרתה: **ושחט**
צן צן ט' חי. ואלא אחר שחיטתו ואמנו
קיימת. צן ח' לא קא מיצעי ליה דהא
אפילו יאל לאויר העולם ושחטו תנן
צמתניתין (לעיל דף עב): אין שחיטתו
מטהרתו: **אלז צמעו אמו לא שריא**
שחיטה. דיליה וכ"ש לרבנן דאמרי לא
שייכא ציה שחיטה כלל אפילו יאל חי
לאחר שחיטה דאין שחיטה צו אלף
ציה לאויר צחי אמו: או דילמא אפי'
לרבנן. שריא ליה שחיטתו דקצברי
רבנן ד' סימנין אכשר ציה רחמנא
צאיה שני הסימניס שיסחטו או של
אמו או שלו וכ"ש לרבי מאיר דאמר
שחיטה שייכא ציה: **ס"ש.** דתנן
צמתני' הרי שגולדה טרפה מן הבטן
מנין וקס"ד דאפילו צנטרפה שעה
אחת קודם ליתיה קאמר דלא היתה
לה שעת הכושר לישחט ולא חל עליה

(א) ולעיל עג: לקמן קטנ.
קטנ: (ג) גע"ז סח: מה:
טו: (א) לקמן פה: קח:
זכחיס טט: (ד) ונקמן טה: (א)
(ס) וצ"ק קו: (א) ושמיי
פדסיה י: (א) וכן לעיל טז:
(ח) ונמש"ש על הגליון מוס'
פסחים א. צדיה אלף לאו,
(ט) צ"ל טרפה. יעב"ז.

תורה אור השלם

1. וכל אשר יפול עליו
מהם במותם יטמא מקל
כלי עץ או בגד או עור
או שק כל כלי אשר
יעשה מלאכה בהם
במים יובא וטמא עד
הערב וטהור:
2. וכי ימות מן הבהמה
אשר היא לכם לאבקה
דגבצ בגבלקה יטמא עד
הערב: ויקרא יא לט

גליון הש"ס

מתני' מצא בן השעה
חי. ע"י נדה דף מד
ע"א מוס' ד"ה איהו:
רש"י ד"ה כי אמרי אנא
וכי ר"ל משום נבלה
מטרינן. ממה לי אמאי
ליא כפסומו דהאבר הוא
כית טס הגזיס והעצמות
דלגבי נבלה הוי חמי שיערי
וכן יימ' להושיטו לן ט:

הגהות מוה"ב

רנשבורג
[א] גמ' ורבה אמר
מחלוקת בזה ק' וכו'.
כ"ז מיי פ"ה מהלכות
מאכלות אסורות הל' יא
וע"ש במי"מ:

מוסף רש"י

מקצת בהמה מטמאה.
כגון אבר ממנה מדכתיב
וכי ימות דמשמע כעין
מיתה שאינה עושה חליפין,
והיינו אבר, וסופיה דקרא
הנוגע צנבלתה יטמא,
ומקצת בהמה אינה
מטמאה. ואף על פי
שהיא כחמה כגון טרפה
ששחטה (לקמן פ"ב).

(א) נראה דל"ל דמתיה ספיר
לוקה וכו'. (ג) אולי צ"ל דאף
דמתני דלאו תי שחיטה מ"מ
צהוא עצמו וכו'.

(א) [מוספתא פי"ד הי"ב],
 (ב) [שם איתא רבי אומר],
 (ג) עוקצין פי"ג מ"ח,
 (ד) [לעיל מג' ע"ג],
 (ה) [לעיל ע"ד, ו] [דברים
 יד], ו [ויקרא פרשה יד],
 (ו) [ויקרא ג], (ז) [שם
 ו], [פי' ענין דלוג כן
 איתא בערוך ערך קרטע],
 (ח) [ונ"י מוס' כרימות ג:].
 ד"ה [ע"ל דג],

ג'יון הש"ס

גמ' רבא אמר לרבי
 הבה. ע"י צ"ק דף
 מז ע"א מוס' ד"ה מ"ט:
 בעין משפט אור ד'
 מ"י פ"י מהל' מאכלות
 אמורות. שם איתא בהיפוך
 תלכו כחלז חיה:

מוסף רש"י

למ"ד טרפה חיה.
 לעיל (ט): אמרו לו
 והלא הכנה ממקומות
 שמיט' ושלש שנים [ע"י
 (ב).] טרפה אינה חיה.
 אין טרפה לחיות (שם).
 ד' סימנין אכשר ביה
 רחמנא. בלחיה שני
 הסימנין ששטמו, או של
 אמו או שלו (ע"י ע"ד).

רבינו גרשום

בשחיטה יבשתא ודלא
 כר"ש. כלומר מה יאמר?
 עבר בנהר הוכשר ואי לא
 הוכשר לא נטמא דשטמו
 ולא אמו ולא יצא ממנה דם
 וזה הוכשר לעובר בדם
 אמו ודלא כר"ש דאי כר"ש
 הא ס"ל אע"ג דלא יצא
 ממנה דם אין צריך הכשר:
 מאן תנא עבר בנהר
 הוכשר הלך בבית הקברות
 נטמא כו'. כמובלן דעלמא
 דלא חשוב חי אלא
 חשוב כשאר אוכלין
 דעלמא: דג מאימתי
 מקבל טומאת אוכלין. דג
 מקרטע איכא בינייהו דג
 מפרפר לבי"ה אין מקבל
 טומאת אוכלין עד שישטמו
 ולי' עקיבא משעה שאין
 יכולין להחיות מקבלין
 טומאת אוכלין: נולדו
 בדרים סימני טרפה.
 אחת מ"ח טרפות מהו
 ששטמא טומאת אוכלין.
 אבל דגים דלא נפישא
 חיותיהו לא ומשעה
 שנולדו בו סימני טרפה
 שטמאין טומאת אוכלין:
 או דלמא אפי' למאן דאמר
 טרפה אינה חיה. כלומר
 הני מילי בהמה נולדו
 בה סימני טרפה לאו
 חשובה חיה דאינה ראויה

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עה.

**עין משפט
 נר מצוה**

נז א ב ג מ"י פ"ב מהל'
 טומאת אוכלין הל' ו:
 נח ד מ"י פ"ו מהל'
 מאלכות אכורות הל'
 א סמג לאוין קה טו"ע
 י"ד סי' סד סעיף ג
 בהג"ה:
 נט ה מ"י שם הל' ד
 טו"ע שם סעיף ג:
 ס ו מ"י פ"א מאלכות
 מעשה קרבנות הל'
 יט:
 סא ז מ"י פ"ה מאלכות
 מאלכות אכורות הל'
 טו ופ"ב מהל' אבות
 הטומאה הל' א סמג לאוין
 קלו טו"ע י"ד סי' יג
 סעיף ג:

שיטה מקובצת

אן הני מילי בהמה דיש
 במינה טרפות אבל דגים
 דאין במינה טרפות אימא
 לא תיקו: [ה חלב ושתי
 כליות. ג' ע"י חוט'
 ובחם דף צ"ח ע"א:
 ג] שאין ת"ל ומה שלמים:
 ז] ויצא לאויר העולם דאין
 איסור חלב:

רבינו גרשום (המשך)

לשחיטה וכיון דאינה
 ראויה לשחיטה חשובה
 מההא אבל לענין דגים
 אינן חשובין מתוך עד
 שימותו: מה חלב ושתי
 כליות האמורין באשם.
 כלומר דאשם אינו אלא
 זכר וזכר אין לו שליל
 אך כז מוצא מכלל שליל
 דאין ראוין לגבי מוכח
 אימורין דשליל בשלמא
 לדידי היינו דאיצטרך
 קרא למעוטי דחלב
 חשוב חלב ואעפ"כ אינו
 ראוי לאימורין. א"ל טעם
 דידי דאימינא אנא דאין
 חשוב חלב מהכא דתוין
 דמעטיה קרא לגבוה:
 מידי דהוה אמחוסר זמן
 דפסול לגבוה האי נמי
 פסול: לדברי האוסר מתיר
 ל"מ דמחמיר במתני'
 דאמר בן ט' צריך שחיטה
 דלא אמרו עובר ירך
 אמו הוא הכא נמי לא
 אמרו עובר ירך אמו
 לדברי המתיר בלא שחיטה
 דאמר עובר ירך אמו הוא
 הכא נמי אמרו לענין
 טרפה עובר ירך אמו
 ואסור: ד' סימנין אכשר
 ביה רחמנא. כלומר אי
 שחט את אמו אי כשרה
 מותר הוא בשחיטתה ואי
 אמו טרפה ושחיטת אמו
 אינה ראויה שחיטת (אתי)
 עצמו מתיר:

שחיטה יבשתא. עסקינן שלא ילא ממנה דם שאף אמו לא הוכשרה
 ולהאי תנא שחיטה בלא דם לא מוכשרה ודלא כרבי שמעון: **מאן סנא.**
 דמטמי ליה אע"פ שהוא חי: **טמא טומאת אוכלין.** בן פקועה
 ואפילו חי אם נגע בטומאה: **ולריך הכשר.** דתרי גופי נינהו. אלמא
 לר' יוסי הגלילי מטמא מחיים וכרבנן
 דמתניתין לא אוקמה ונימא לדידהו
 כבשרא דזיקולא דמיא דקסבר רבי
 יוחנן אפילו רבנן דפליגי אדרבי יוסי
 הגלילי בטומאה סבירא להו כרבנן
 דמתניתין שחיטה ואפילו הכי לא
 מטמא מפני שהוא חי ולאו בפלוגתא
 דרבי מאיר ורבנן דמתניתין קמיפלגי:
ואודא רבי יוחנן לטעמיה. מדקאמר
 רבי יוחנן רבי יוסי הגלילי וצית שמאי
 המטמאין דגים מחיים אמרו דבר
 אחד שמע מינה רבנן דמטרי רבנן
 פקועה לאו משום דס"ל דטעון
 שחיטה כר"מ דלי טעמיהו משום
 דטעון שחיטה הוא אינהו נמי בדגים
 ללאו טעוין שחיטה מודו דמטמו
 כר"ש והכי משמע דרבי יוסי הגלילי
 ודכ"ש חדא: **משניו.** דכיון דאין
 טעוין שחיטה הרי הן כמתים:
מקרטע. מפרפר וכגון שיצט צו
 כסלע וצין סנפיריו דתו לא חי
 כדאמרין במסכת צבת (דף קו:).
נולדו בדגים סימני טרפה. כגון ניקבו
 מעיין לרבי עקיבא: מהו. שיטמאו:
אבל דגים דאין צמין. טרפות לא הוי
 טרפות לגבייהו כמתיה: הטיה נפל.
 צהמה המפלת: **חלבו כחלז צהמה.**
 צכרת: **תחלז חיה.** ואין צו אלא
 אסור נבלה שאין שחיטתו מותרת
 אלא חלזו כבשרו: **אוירא גרים.**
 לשויה צהמה וכיון דנולד מיתסר ואפי'
 לרבי יהודה דאמר לעיל (דף עז:). **חלבו**
 מותר התם הוא דלא ילא לאויר: **חלבו**
תחלז חיה חדשים נמי גרמי. דחדשים
 ואוירא צעין: **דשושי ירו כו' חדשים**
גרמי. וכיון דכלו לו חדשיו חלבו אסור
 ומינה כי שחטה לאמו שרי ליה רבי
 יהודה מכל צהמה תאכלו: **מה חלז**
ושתי הכליות כו'. צתורת כהניס'
 שניה בשלמים את כל החלז אשר על
 הקרב (ה) ולא את השליל יכול לא יאה
 צעונש ואזהרה אכל יהא צעמוד
 והקרב כשהוא אומר חלז ושתי הכליות
 צאשט (ש) שאין ת"ל ודמה שלמים שאין
 כל מינן טעון אליה הרי הן טעוין
 חלז ושתי הכליות אשט שכל מינו
 טעון אליה אינו דין שיטעון חלז ושתי
 הכליות ומה תלמוד לומר אלא לומר
 לך מה חלז ושתי הכליות האמור
 צאשט מוצא מכלל שליל חלז זה מוצא
 מכלל חלז שליל שאינן יכול לומר חלז
 שליל יקריב הנמצא צאשט שהרי אין
 אשט נקבה: **אף נל.** אפילו צקרבנות
 הצאין נקבה חלז האמור צהן מוצא
 מכלל שליל: **צשלמא לדידי.** דאמינא

מאי בינייהו דג מקרטע. לאו צין רבי עקיבא וצ"ה קא צעי
 דמחוקתן מפורש צהדיא לצ"ה דוקא משומותו אלא צין
 צית שמאי לרבי עקיבא קאמר דתרווייהו מחיים מטמו ומפרש דאיכא
 צינייהו דג מקרטע פירוש שקופץ ומדלג צחוק לצית שמאי טמא
 ולרבי עקיבא טבור כיון דאם זורקו
 צמים הוא יכול לחיות ומקרטע לשון
 כח וחיות גדול כמו שהציא בערוך
 מדלמך צילמדנו צפרשת צעולתך
 וכיון שהוא יולא ורואה את הנר מיד
 הוא מתחיל שמה ועומד (י) ומקרטע
 לפניו מדוך דלצה (חיוב מה) מתרגמינן
 קדמיה מקרטע:
רבי יוחנן אמר חלבו בהרב בהמה.
 והא דשרי רבי יהודה לעיל
 חלבו של בן תשעה חי ה"מ לאחר
 שחיטה דיתר שחיטת אמו:
מה חלב ושתי כליות. ואם תאמר
 מאי קאמר צת"כ שהציא
 צקונטרס יכול לא יאה צעונש ואזהרה
 אכל יהא צעמוד והקרב והא הוא
 קרא דהחלז אשר על הקרב דממעט
 מיניה שליל לענין הקרבה כתיב וי"ל
 דהא דקאמר צת"כ ולא חלז שליל לאו
 משום דלימעט מההוא קרא אלא
 משום דמטרי מן כל צהמה ואין חשבו
 חלז וצטר הכי קאמר דללמא אע"ג
 דנפקא לן מכל צהמה דאינו צעונש
 ואזהרה מ"מ הוי צעמוד והקרב:
לדברי המתיר אוסר. והא דתנן
 קרעה טעון שחיטה
 אחיא אפילו לרבי המתיר דהכא
 דוקא לרבי המתיר אסור דמהני
 שחיטת טרפה לענין טומאה והוי
 כחציו שחוט ותו לא מהניא ציה
 שחיטה אכל התם לא נשחטה אמו
 כלל וכן הא דאמרין לעיל (דף עז:).
 גצי צעיא דהושיט ירו למעי צהמה
 ושחט צה צן ט' חי מהו או דילמא
 אפילו לרבנן ד' סימנין אכשר ציה
 רחמנא לא דמי להא דאסרין הכא
 לרבנן משום דהכא כחציו שחוט
 כדפרישית ואפילו דלמא דאמר הא
 ד' סימנין אכשר ציה רחמנא איכא
 למיבעי לעיל דילמא שאני התם דלא
 ילא לאויר העולם ואסור אפילו לרבי
 מאיר וה"ג צין לרבי יוחנן צין
 לר"ל דפליגי תחלז חלז מן ט' חי
 מיתוקמא ההיא צעיא לעיל דאפילו
 לרבי יוחנן דאמר דחדשים גרמי היינו
 לתלז שמתלש ויאל לאויר העולם וזאין
 איסור חלז חל עד שיוצא כדמוכח
 צפ' גיד הנשה (לקמן דף קג.) וצסוף פ'
 דם שחיטה (כרימות דף גז:.) ואפי' לר"ל
 דאמר חדשים ואוירא גרמי אפטר
 דצמעי אמו מהני ציה שחיטה כי
 היכי דמהניא ליה שחיטת אמו:
 וליטעמך

אכשר ביה רחמנא אמר רב חסדא השוחט את הטרפה ומוצא בה בן ט' חי
 טעון
 חדשים גרמי איכא לאוקמא להא צבן תשעה חי דכיון דצהמה הוא אצטרך למעוטי: **אלא לדידי.** הא לאו חלז מיקרי ופשיטא דאינו
 צעמוד והקרב ולמה לי למעוטיה: **טעמא דידי.** דאמינא לאו חלז הוא: **מהכא.** ילפינן ליה דהכא אפקיה רחמנא מכלל חלז דמעטיה
 מהקרב והי לאו דמעטיה הוי אמינא דחלז הוא: **משום הכי מעטיה.** לאשמועינן דלאו חלז הוא אלא לדידי דאמרת חלז
 הוא לענין אכילה אחאי מעטיה מהקרב: **מידי דהוה אמחוסר זמן.** דיאל לאויר וכלו חדשיו ודכוילי עלמא צהמה הוא ופסליה
 רחמנא צהקרבא כל צעצה: **לרבי האוסר.** צן תשעה חי כשרה עד שיצטמו: **מסיר.** את זה צאכילה דשחיטתו מותרת:
לרבי המסיר. בלא שחיטה צשל כשרה: **אוסר.** צשל טרפה דשחיטה דדידה לא מהניא ציה וצשחיטת הטרפה לא מישתרי
 שחרי הוא כחד מאצריה: **ארבעה סימנין.** היתרא הוא דרבי ציה רחמנא מכל צהמה תאכלו שאם ראה אוכלו שחיטת אמו
 אכל אם לריך הוא לשחיטת עמו כגון שליל של טרפה שחטו ומותר שהוא יתיר צצ' מד' סימנין או צושט וקנה שלו או צושט
 וקנה של אמו: צין צרבי אמי וצין צרזב חסדא וצין צתני רבי חיאל צכולהו גרסינן **השוחט את הטרפה** וצמוספתא דר' חיאל (פי"ד הי"ג) נמצא כן:
 טעון